

Чорнобривці

Василь Сухомлинський

Тихий осінній вечір. Заходить сонце. У блакитному небі — ключ журавлів. Наша бабуся сидить на лавці біля тину, дивиться на захід сонця.

Я питаю:

— Бабусю, скажіть, для чого людина живе на світі? Бабуся всміхнулася й каже: Щоб жити вічно.

Я не міг цього збагнути. Як це — жити вічно? Бабуся каже:

— Ходімо до саду.

Пішли ми до саду. Там доцвітали чорнобривці. Бабуся зібрала жменьку сухого насіння квітів, зав'язата у вузлик.

— Почекай до весни, — зрозумієш, — сказала вона й поклала вузлик із насінням чорнобривців у сухий куточок.

Настала весна. Ми з бабусею посіяли на грядці насіння. Зійшло, піднялося, зацвіло. Які вони красиві, ці чорнобривці. Кращі, ніж восени.

— Ось і людина живе, щоб вічно жила її краса — сказала бабуся. — Батьки живуть, щоб виховувати дітей. А діти потім народжують своїх дітей, щоб вічно жив людський рід.

— А для чого живе людський рід? — знову питаю я.

— Для щастя.